

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvu „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natise, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Ne razumejo nas . . .

Še živijo med nami ljudje, ki niso nikdar hodili v nobeno šolo. Sedaj se kaj takega težko več zgodi. Vsakdo mora oprtati na hrbet šolsko torbo ter iti v učilnico svojega kraja. Pa še živijo tudi med nami ljudje, premnogi ljudje, ki so hodili v šolo skozi celo postavno dobo let, a ko je ta pretekla, vrgli so knjige proč in nikdar več nobene pogledali. Uradne listine iz davkarije so bile edine jim znane tiskovine. Ni nobeno čudo! Nihče jih ni spodbujal več k čitanju, k učenju, nihče jim ni razlagal velikega pomena izobrazbe. Drugi časi so nastopili! Omike želimo, izobrazbe hočemo, to je klic naše sedanje mladine! Komaj je izstopila mladina iz šole, zaveda se že dobro, da ne sme pustiti knjig v nemar. Dandanes se bije v človeški družbi ljut boj. Bije se boj za vsakdanji kruh, za obstanek. Kdor je bolj izobražen, lažje zmaga v tem boju. Kdor več zna, težje ga je izpodriniti. Izobraženejši in podjetnejši najde boljše mesta. Neuk in neokreten človek mora samo drugim služiti, ne more se povspeti višje! V izobrazbi je napredek, v izobrazbi je samostalnost.

Naša mladina je prav spoznala potrebo časa. Ona vstrajno in navdušeno drvi za omiko in izobrazbo. Stari ljudje nas ne

razumejo in se začudeni vprašajo: „Kaj pomeni to gibanje, to hlastno dervenje za nečim, česar mi nismo poznali? Čudna mladina! Svet je celo drugačen!“ A vendar imajo nekako slutnjo, da ima mladina le prav, ako drvi za knjigami, ako se izobrazuje v društvi, ako nastopa pri zborovanjih. Zaradi tega ji pustijo prosto pot. A ne razumejo nas!

Vstajajo tudi očiti nasprotniki tega gibanja! Mladina naj bi ostala doma za pečjo, naj bi delala, kakor je delal praded! Mladina se razvaja in hoče več vedeti, kakor ji je treba! To so ljudje ozkega obzorja, ne razumejo nas!

Mi mladi pa se za vse to ne brigamo, nam je pred očmi lepša naša in našega naroda bodočnost, zato gremo naprej za omiko in izobrazbo!

Mladini ptujskega okraja.

Mladina ptujskega okraja! Do vas se obračamo danes! Nekateri iz vaših vrst nas sicer ne poslušajo, ker še niso spregledali in hodijo za „Štajercem“. Toda večina mladine v ptujskem okraju vas je zavedna ter zvesta veri in narodu svojemu.

Mladi prijatelji! Ni vam ostalo prikrito, da se je v zadnjih letih dogodilo ravno v ptujskem okraju veliko umorov in pobojev.

Naši nemški nasprotniki so raztrobili po vseh avstrijskih časnikih take žalostne dogodke ter rekli: Tako surovo in divje je slovensko ljudstvo v ptujskem okraju!

Mi ljubimo slovensko ljudstvo, za to nas je bolelo to krivično hudo obrekovanje. Krivično je to obrekovanje, kajti ni res, da bi slovensko ljudstvo v ptujskem okraju bilo surovo in divje. Tudi ljudstvo v ptujskem okraju je dobro in blago kakor sploh slovensko ljudstvo. Le posamezniki so postali nečloveški in razbrzdani, postali so pretepalci, ubijalci in morilci, k temu pa jih je pripeljalo pitje žganja in čitanje časnikov, ki vse oblatijo in ozmerjajo, kar je bilo našemu ljudstvu dosedaj svetega.

Da si Angleži pridobijo moč na Kitajskem, dajejo Kitajcem piti upijanljiv opij. Kitajci se udajejo pijači in propadajo, angleški upliv pa raste. Indijanske narode uničujejo belokožni Amerikanci s šnopsom. Indijanci ne vedo, kak strup je v špirtu, pijejo, se ubijajo in izginjajo. Njih lepi kraji pa prehajajo v roke belokožcev.

Kitajce z opijem, Indijance s šnopsom, tako hočejo naši nasprotniki tudi vrlo slovensko ljudstvo v ptujskem okraju ugonobiti s šnopsom, s fuzeljnom. Nekateri so že začeli strgovati svoje roke po tej ugonobljivi pijači. In glejte nasledke! Pretepajo se, ubijajo se, nasprotniki pa kupujejo njih

Tatinski lovec.

(Črtica, zapisal Ljud. Brgant).

Rovte so mala zagorska vas, ležeča na precej visokem pogorju. V prejšnjih časih, ko je bilo povsodi dosti lovskih tatov ali divjih lovecev, so bili tudi Rovtarji na glasu, da so strastni lovski tatje.

Tisti čas je stala na strmi rebri za vasjo lesena kočica. Bila je last vdove Kocjanke, ki je živela ondi sama s svojim sinom Toneom. Mož se ji je ubil pred več leti gori v „Divjem vrhu“, padši čez skalo v prepad, ko je bežal pred grajskim gozdarjem, ki ga je bil zasačil, ko je ravno hotel odnesti ustreljenega srnjaka.

Tone je bil kakor oče in drugi vaščani strasten lovski tat. Sicer ga je mati večkrat prosila, naj opusti to nevarno početje, toda Tone se ni dosti zmenil za materine opomine.

Bilo je lepega poletnega jutra, ko se Tone zopet odpravi v goro, zalezovat srne. Bilo je krasno jutro. Zora se je lesketala tam na vzhodu in razlivala svoj svit po

Divjem vrhu. Rožice so dvigale svoje z rosico napolnjene glavice kvišku in so kimaje pozdravljale beli dan.

Toda Tone se ni dosti zmenil za te krasote, ampak je urno mahal proti kraju, kjer so se srne posebno rade pasle. Varno se ozre okrog, ga li kdo vidi, toda vse je tiho, nikjer nič videti. Le hladna sapica boža skalne stene. Zatorej počene v gost grm in čaka.

Komaj preteče četrta ure, ko priskače velik srnjak in se začne brezskrbno pasti. Tone ogleda puško je li vse v redu, pritisne jo k licu, pomeri in sproži.

Votlo je odmeval pok od skalnih sten, na tleh se je pa valjal srnjak, boreč se s smrtjo.

Urno stopi Tone izza grma k srnjaku in ga hoče zadeti ter oditi. Toda za njim zadoni zapovedujoč glas:

„Stoj! Nikamor se ne gani, če ne te ustrelim kakor psa.“

Tone se ozre in vidi grajskega lovca, ki je bil poprej skrit za skalo in ga je skrivaj opazoval.

Ne zmeneč se za lovčovo zapoved, začne

bežati. Ravno priteče do skale, pod katero je bil precej globok prepad, ter jo hoče preplezati, a v istem hipu zopet počni in Tone se zvrne z glasnim krikom v prepad.

Ko pride lovec na rob skale, vidi ga z razbito glavo, mrtvega ležati v prepadu.

Zdaj se odpravi lovec v vas iskat ljudi, da bi mrtvega Toneta spravili domov. Nekaj mož se odpravi, ga iskat v goro. Prišedši tja, najdejo ga na trebuhu mrtvega ležati v prepadu. Na glavi je imel veliko rano, ker je zadel ž njo ob ostro skalo. Lovčeva kroglja pa mu je predrila hrbet, ter šla na prsih ven.

Ne morete si misliti, kako je jokala revna Kocjanke, ko so ji prinesli mrtvega sina domov. Ni jo bilo moči vtolažiti in štirinajst dni po Tonetovi smrti je tudi ona zatisnila oči k večnemu počitku. Pokopali so jo zraven sina, kjer sedaj oba čakata trombe sodnjega dneva . . .

Rovtarje je pa ta dogodek tako pretresel, da so opustili lovsko tatvino in od takrat ni v Rovtah več lovskih tatov.

polja in vinograde ter se smeji ljudstvu, ki si samo deva zanjke okoli vratu!

Mladina slovenska! Ti si že razumna in nepokvarjena! Toda pazi, da ne padeš v zanjke prekanjenih nasprotnikov! Fantje celih vasij, stopite skupaj ter sklenite, da fuzeljna niti kapljice ne vzamete v svoja usta in da hočete tudi druge od tega odvratači. Zavedna dekleta, tudi vas prosimo, uplivajte na vse sorodnike in znance, da napovejo boj temu strupu. Kjer se toči fuzelj, tje ne zahajajte, ne vi, ne drugi.

Nasprotniki hočejo vaš okraj ugonobiti s tem prokletim strupom. Vaš okraj so že spravili v slab glas pred svetom. Toda ugonobiti ga ne smejo in ga ne bodejo! Tudi dobro ime se mora nazaj priboriti. Mladina, ustavi se zavedno in pogumno črnim nakanam hudobnih sovragov!

Mladinska organizacija.

Društveni koledarček je jako razveselil ude naših bralnih društev, najbolj pa mladeniče. Saj pa je tudi res izvrstno urejen. Poleg navadne koledarske vsebine, prostora za razne beležke in gospodarskega zapisnika nudi toliko zanimivega berila glede naše društvene in mladinske organizacije, da zasluži v polni meri, da si ga omisljijo vsa naša bralna društva, da si ga kupijo vsi zavedni mladeniči. Cena 1 krono za tako vsestranski praktičen koledarček res ni previsoka. Dobiti še je nekaj iztisov. Kdor še ga želi, naj si ga takoj naroči pri g. Luki Smolnikarju, stolnem vikarju v Ljubljani!

Naša društva pri „Zvezi“. Prezanimiv je v omenjenem koledarčku „Seznamek Zvezinih društev in njihovega stanja v l. 1903. Iz njega posnamemo, da šteje sedaj „Zveza“ 116 društev s 10.061 člani, kar je gotovo lep uspeh. Od teh sta dve društvi akademični, s Kranjskega je 70 društev pri „Zvezi“, s Štajerskega 30, s Primorskega 8 in s Koroškega 6. Od 30 Zvezinih društev na Štajerskem jih je 17 iz Slovenskih gor, iz vseh ostalih delov Štajerske pa komaj 13. To je premalo! Društva, ali drugod spite, da ne pristopite k Zvezi? Mislimo, da je Zvezina organizacija res velikega pomena za društveni napredek. Društva, ki še vedno ne veste, kaj je Zveza in kako uspešno da deluje, pogledajte v društveni koledarček in takoj boste na jasnem. Potem pa pri prvi odborovi seji sklenite pristop k Zvezi, in ga naznanite tajniku „Pomožnega odbora Zveze za Štajersko, kaplanu Fr. S. Gomilšek u pri Sv. Benediktu v Slov. gor. Zveza mogočno nagiba društva k delavnosti in k enotnemu delu s svojimi društvenimi poročili. Neko društvo je lani izjavilo na povabilo k pristopu k Zvezi, da bo še le letos pristopilo, ker še dosedaj nima nič izkazati. Da, treba je, da društva res delujejo, saj je dela toliko in toliko potrebnega, treba je, da društva delujejo tudi res v pravem katoliškem in narodnem duhu. Le na tak način v resnici likajo naše ljudstvo in mu blažijo srce. In zveza takih društev je res potrebna. Na podlagi objavljene statistike že lahko sedaj zavrnamo blebetanje naših zakletih sovražnikov, da je naše ljudstvo surovo in neomikano. Skoraj vsaka župnija že ima svoje bralno in izobraževalno društvo. Kaj takega zastoj iščemo pri Nemcih, ki hočejo edini veljati kot olikani!

Mladeniška zveza pri Sv. Ilju v Slov. gor. imela je dne 15. t. m. svojo

mesečno podučno zborovanje. Udeležba bila je dovoljna, dasiravno bi še bilo prostora za nekaj mladeničev! Voditelj pozdravi navzoče. Posebno še prisrčno pozdravi dva vrla mladeniča, ki sta nas prišla obiskat daleč izpod Boča, namreč iz Studenic. Č. g. duhovni voditelj je začel z razlaganjem „občinskega reda.“ Govoril je splošno o potrebi poznanja postav, kako se postave razglasijo in kedaj postanejo veljavne. K sklepu nas je opomnil na veliki pomen poslancev, ker je od njih odvisno, kake postave imamo. Mladenič Mikl nam je deklamiral Gregorčičevo pesem: „Hajdukova oporoča.“ Voditelj pa je v znesenih besedah razložil vsebino pesmi in jo naobračal na naše razmere. Potem je še tovariš iz Studenic sporočil pozdrave zavednih mladeničev iz svoje domovine in je govoril tudi o delovanju studeniškega bralnega društva. Ko se v daljšem govoru voditelj zahvali in še naznani, da bo letos imela „Zveza“ svojo lastno trtnico, smo se razšli z radostnim klicem: Na svidenje, vrli tovariši!

Mladeniška zveza pri Sv. Benediktu v Slov. gor. imela svoj občni zbor na Štefanovo. Došlo je precej mladeničev. Tajnik Anton Zemljič je poročal, da je imela zveza l. 1904 udov 48, podučnih shodov pa 13. Na teh je govoril duhovni voditelj Gomilšek 12 krat, na zadnjih treh shodih meseca novembra in decembra nam je razlagal občinski volilni red za Štajersko. Ciril Vrtnjak je govoril 3krat, po enkrat pa Franc Rajšp, Jan. Pahler in Jan. Letnik. Z deklamacijami so večkrat nastopili Ferd. Geratič, Jan. Letnik in Albert Zemljič. Najlepa sadova delovanja naše zveze sta bila obilna udeležba na vseslovenskem mladeniškem shodu na Brezju, kamor je pohitelo med 35 benediškimi udeleženci 19 mladeničev, od katerih se je na shodu odlikoval Franc Roškar s svojim govorom o mladeniških zvezah; potem mladeniški Marijin shod pri Sv. Treh kraljih. Vso skrb za ta shod je imela naša zveza: mladenič Fr. Roškar ga je otvoril, vodil in zaključil, mladenič Fr. Caf je imel slavnostni govor, Ferd. Geratič pa je nastopil z deklamacijo. Vse se je vršilo izborno. Dva naših mladeničev sta nastopila tudi kot govornika na raznih shodih in sicer Ciril Vrtnjak enkrat, Franc Roškar pa trikrat. — Po tem zanimivem poročilu je bilo soglasno izvoljeno sledeče voditeljstvo za 1905: Fr. Caf, voditelj, Fr. Roškar, voditeljev namestnik, Jan. Cetl, tajnik, Fr. Rajšp, blagajnik, Ferd. Geratič, knjižničar, Anton Zemljič, Peter Klobasa, Ciril Vrtnjak, Jan. Pahler in Jan. Elbl, odborniki. Društveni koledarček si je omislilo 13 naših mladeničev. Nato odpre duhovni voditelj vprašalno škatljo in pojasni med živahnim razgovorom vložena vprašanja. Pokazalo se je, da je vprašalna škatlja vredna tudi drugod upeljave, ker se po njej lahko razloži mladeničem marsikatera neznana tuja beseda pa tudi zadeva in poučni shodi veliko pridobe na zanimivosti in živahnosti. Končno še je bil razgovor o pustni veselici in občni zbor je bil končan. Prvi podučni shod v novem letu bo v nedeljo, dne 29. jan. po večernicah z jako zanimivim vzporedom. Nadaljevalo se bo tudi razlaganje občinskega volilnega reda. Mladeniči, pridite polnoštevilno! Pustna veselica mladeniške zveze z govorom, deklamacijo, petjem ter izborno šaljivo tridejansko igro „Čevljar“, bo v nedeljo, dne 5. febr., na katero opo-

zarjamo vse, ki ljubijo zabavo in pošteno šalo. Pridite, pa se boste smejali in zabavali, da bo res veselje.

Politični razgled.

Državni zbor avstrijski. Državni poslanci so prišli dne 24. t. mes. na Dunaju zopet skupaj. Zakaj, menda sami ne vedo. Našli bodo novega ministrskega predsednika Gauča, ki je stopil na mesto Koerberjevo. Prva naloga Gaučeva bo baje, da dobi potreben denar za vojaštvo. To je itak že več ko pet let edino delo avstrijskih državnih poslancev, da dovoljujejo denar za vojaštvo, dalje ne pridejo. Večina strank gre na Dunaj in ne ve, kaj bi zahtevala in kaj bi storila, da se ji uresničijo zahteve. Če pa bo državni zbor vendar tudi kaj koristnega storil za državljane, bomo poročali!

Velikanska stavka v nemških premogokopih. Na Westfalskem in na Porenskem ob reki Ruhri, kjer se nahaja kakih 124 rudnikov, v katerih se koplje premog in v katerih dela nad 270 000 delavcev, nastala je te dni stavka (delavci so ustavili delo), ki se je tako hitro razširila, da stavka do danes kakih 240.000 delavcev. Povod stavki dalo je grdo ravnanje dotičnih uradnikov z delavci in pa to, da se je zadnji čas delavnik podaljšal, a plača znižala, akoravno ni bilo za to nobenega povoda, ako se pomisli, da imajo lastniki rudnikov in sploh akcionarji leto za letom velikanske dobičke, kar dokazuje dejstvo, da so prizadete akcijske družbe v letu 1903 izplačale svojim akcionarjem nad 29 milijonov čistega dobička. Glavne zahteve, ki so jih stavili stavkujoči, so: zakonita ureditev delavnega časa, plačilo po teži izkopanega premoga, nastavljenje delavskih nadzornikov pri preračunjenju dela in za odreditev varnostnih naredb. Zahtevajo tudi ureditev razmer v delavskih podpornih blagajnah, ki so v največjem neredu, in pa varstvo proti nasilnemu postopanju z delavci. Kakor pišejo listi, ne bode imela stavka ugodnega izida za delavce, ker so preslabo organizirani. Delavstvo je tudi različnih narodnostij. Med njimi je namreč 16 tisoč Čehov, Slovencev, Slovakov in Mažarov ter kakih 82 tisoč Poljakov.

Na Balkanu je začelo vreti zopet močneje. Rusija in Avstrija sta poslali sicer v Makedonijo svoje zaupne častnike, ki sprejemajo pritožbe prebivalstva. Ali moči nimajo nobene, da bi pomagali v pritožbah, ampak vse pritožbe morajo predložiti turškemu namestniku Hilmi paša. Ta s sladkim nasmehom in postrežljivimi besedami sprejema avstrijske in ruske zaupnike, voljno in potrpežljivo poslušajo njih pritožbe, a ne stori pa nič.

Ustaja na Ruskem? Mogočna Rusija ima žalostne dneve. V velikanski oddaljenosti, v Vzhodni Aziji, bije ljut boj z zahrbtnim sovražnikom Japoncem. Na tisoče vojakov je že umrlo na bojišču za slavo in čast domovine, drugi tisoči pa so pripravljani storiti to vsaki trenotek. A dočim najboljši sinovi velike Rusije na daljnem Vzhodu s puško v roki ščitijo moč svoje domovine, izrabljajo nezadovoljni ljudje v domovini sami sedajni položaj vlade, ki mora imeti vse skrbi obrnjene na vojsko, ter zahtevajo uresničenje svojih želj. Po največ so to židje in pa ljudje, ki so se nasrkali duha francoskih in nem-

ških pisateljev in katerim je blagor Rusije deveta briga. Zahtevajo namreč, da se preustroji cela notranja politična uprava v Rusiji. V Rusiji je car samodržec, to se pravi, vsa zakonodajna moč je v njegovih rokah. Pri nas na Avstrijskem pa je zakonodajna moč razdeljena med cesarjem državnim zborom in deželnim zborom. In nekaj enakega hočejo sedaj nezadovoljneži na Ruskem! Ako bi res ljubili nezadovoljneži svojo domovino, ne storili bi tega sedaj, ko se bije strašna vojska na Vzhodu. A židje in njihovi pristaši delajo sedaj po mestih nemire ter spravljajo rusko vlado v največje zadrege. Sveto jim ni nič, tudi življenje carjevo ne! Na praznik sv. Treh kraljev v ruski cerkvi je bil nabasan eden izmed topov, s katerimi se je carju na čast streljalo, ko je bil ravno pri cerkvenem opravilu, s kartečami. Car je ostal nepoškodovan. Zraven pa še imajo ravno sedaj v Rusiji veliko skrbi zaradi delavcev v Petrogradu, ki so ustavili delo. Zadnje nedeljo, dne 22. t. mes. so uprizorili velike procesije po Petrogradu ter hoteli imeti carja pred seboj. Vojaštvo je delalo red. Prišlo je do izgredev in zraven bilo ubitih kakih 150 ljudi!

Rusko-japonska vojska.

Na suhem.

V Mandžuriji se je začelo zadnje dni gibati. Kuropatkin je namreč poslal kozaške čete celo za hrbet japonske armade. Tam so razdrle železnice in ceste, zažgale in uničile vse zaloge živila ter pobile japonske straže. Vsled tega je nastal med Japonci velik strah. Cela japonska armada je namreč navezana na dovažanje živeža z domovine. Če jih pa začnejo vznemirjati Rusi za hrbtom, od koder dobivajo živež, je to za armado jako opasno, ker postane dovažanje živeža meredno, ali pa tudi lahko za nekaj časa preneha. Kaj pa bo začela tako velika armada brez živeža. Japonci so tedaj prisiljeni braniti svoj hrbet oziroma dovažanje živeža. Zato bodo morali odposlati nazaj precejšnje število vojaštva. S tem pa seveda oslabijo svoje prve vrste.

Japonci so takoj poslali blizu 10.000 mož nazaj, da zavarujejo hrbet, vrhu tega pa še drugo četo, ki bi naj zastavila pot tem kozaškim četam, jih odrezala od ostale armade in jih uničila. Toda kozaki so jim vsi ušli.

Ker so se te kozaške čete na nekaterih krajih, kjer so našle japonsko premoč, umaknile, zagnali so Japoncem prijazni listi velik krič, da se je napad Rusov ponesrečil. Vojaški strokovnjaki pa to zanikajo in pravijo, da so ti kozaki, broječi samo okoli 5000 mož, veliko dosegli samo s tem, da so razdrali železnice in ceste ter da so ugonobili toliko množico živila in streljiva. Naloga takih čet je samo, se po bliskovo prikazati, sovražnika vznemiriti in potem zopet istotako hitro zginiti. Nikakor pa ni njih naloga se bojevati proti močnejšim četam; kjer naletijo na močnejšega sovražnika, morajo se hitro umakniti. Samo teh 5000 kozakov je prisililo, da so Japonci 10.000 vojakov poslali nazaj, ne vstevši čete, ki so imele nalogo jih odrezati od njih armade. Koliko vojaštva bodo morali poslati Japonci nazaj, če bodo Rusi ponovili te napade in sicer s vsemi svojimi kozaki, okoli 30.000. Pričakovati je, da

bodo Rusi take napade ponovili, ker se je prvi tako dobro obnesel.

Mnogi sklepajo tudi iz tega gibanja ruske konjenice, da bo Kuropatkin začel prodirati. Toda obe armadi ste tako močno utrjeni, da bi vsako stal napad na utrjeno čelo armade okoli 100.000 mož. Edino gibanje, ki bi lahko imelo uspeh, je obkoljenje. V tem pohodu kozaških čet vidi se nekak začetek obkoljenja.

Nasprotne vesti pa pravijo, da je sedaj mrz v Mandžuriji tako hud, da ni misliti na bitko, ampak da so to le same navadne praske, kar se sedaj dogaja. Tudi še imajo Rusi premalo število vojakov, da bi obkolili Japonce. — Kje da je resnica, pokazala bo prihodnost.

Na morju.

Veliko pozornost zbuja sedaj baltiško brodovje; ali bo nadaljevalo svojo pot, ali bo pa počakalo brodovje, ki ga sedaj oborožujejo Rusi doma, da ga pošljejo v pomoč temu brodovju. Kakor smo že poročali, razdelilo se je baltiško brodovje v dva oddelka, ki sta se sedaj združila pri otoku Madagaskar. Tukaj pričakujejo prvega japonskega napada, ker so se prikazale blizu otoka Mauritius, ki leži ne daleč vzhodno od Madagaskarja, japonske ladje. Pred združitvijo so že baje napadli Japonci en oddelek, toda mu niso napravili nobene škode. Čez nekaj dni bodo došle prve ladje, ki so bile poslane v pomoč baltišskemu brodovju, do Madagaskarja. Vrhutega jih je pa še več na potu. Kakor poročajo angleški listi, imajo japonske ladje, ki so v Indijskem morju, skozi katerega bo plulo sedaj baltiško brodovje, samo nalogo, opazovati, po kateri poti bo jadralo rusko brodovje, in ujeti premagovne ladje, ki čakajo baltiško brodovje z premogom.

Roždestvenski je dobil iz nizozemskega pristanišča Veltenvredena na otoku Javi brzozjavno poročilo, da japonske bojne ladje zasledujejo njegovo brodovje. Zato je Roždestvenskovo brodovje podvojilo svojo pazljivost. Angleži, ki imajo mnogo pristanišč ob Indijskem morju, grede Japoncem zelo na roko.

Če je resnično, kar poročajo sedaj listi, potem so Angleži res breznačajni. Angleške parnike namreč najmejo Rusi v Vladivostoku, da jim privažajo živež. Ker pa take parnike lovijo Japonci, zato se takšna kontrebenda jako dobro plača. Angleži pa izdajo Japoncem pot, po kateri bo plula ladija, da jo njihove ladje lahko ujamejo. Seveda dobijo to svojo izdajstvo od Japoncev dobro plačano.

V Koreji

se tudi pripravljajo važni dogodki. Ob meji severne Koreje, 150 km. zahodno od Vladivostoka, stoji pri Nikolskoje 30.000 Rusov, ki bodo ovirali morebitno prodiranje japonskih oddelkov proti Vladivostoku. Skoro gotovo pa bodo Japonci sedaj iskali najprej le odločitve v Mandžuriji, zato ima teh 30.000 Rusov morda drug namen. Ali se ruska armada pomika za hrbet japonski? O najnovejših dogodkih v Koreji poročajo iz Söula: Beda v okraju Hamheung je radi vednega gibanja čet velika. Rusi so požgali mnogo hiš. Hamheung so Korejci popolnoma zapustili. Kraj so zasedli Japonci, ki so ga utrdili. Japonci in Rusi stoje jako blizu drug drugemu. Preko reke Tjumen so zgradili Rusi pontonski most.

Ladja naroda slovenskega potaplja se v morje žganja!

Piše kmet Jankovič Šumovski.

Nadaljevanje.

Kako je pa prišlo pri nas do tega pogublivega žganjepitja? Saj je vendar znano, da je bilo pred 40—50 leti vse drugače. Kdo še ni slišal, kako pripovedujejo stari ljudje, da svoj čas prosti, kmeti delavci niso hoteli piti niti najboljšega domačega žganja; ako drugega niso dobili, postavili so žganje v stran. Kako pa dandanes? Če je tudi druge pijače dovolj, vendar žganje mora biti in še prav žgeče, tisto „Hutterjevo“, drugače „ne moremo delati!“ Kam smo prišli, in kam še bomo? — To ni napredek, dasi se „Štajerčijanci“ najbolj okoli „hudičevega olja“ zbirajo, ga vsemu svetu vsiljujejo ter za njega razširjanje skrbijo — oni, ki bi se radi imenovali „naprednjake“! —

Kako je, pravim, prišlo do tega? Gospodarji, zlasti slabi, so prišli tako daleč, da jim je začelo primanjkovati domače pijače za težke delavce; torej so začeli kupovati „mestno žganje“ („špirit“, „kožuh“). Ker ga delavci od začetka niso mogli veliko piti, zraven tega je bilo še v primeri s pristno pijačo ceneje, zdelo se je ljudem, da pri tem precej prihranijo. Iz enakega vzroka kupi si revež ali sploh tak, ki namerava štediti, na kakem potovanju za potrebo namesto četrta vina ali kupico jabolčine frakelj žganja. To je bil prvi začetek, da so se ljudje začeli vaditi temu strupu. Leto za letom so se bolj privadili in kmalo je prišlo do tega, da mnogi gospodarji domačo pijačo pod lastno potrebo prodajo ali labkomiselno pred časom popijejo, potem se pa reče: za delavce kupiti kar je najceneje — žganja. Torej je tudi temu največ kriva nevednost in preslaba izobraženost v gospodarstvu. Kje si vlada? Pridi na pomoč kmetškemu ljudstvu s kmetijskimi šolami, da se nauči zemljo boljše izrabljati in s pridelki boljše gospodariti! Ko bi kmetovalci že pred leti marsikateri še danes pusto ležeči prostor zasadi s sadnim drevjem, ne bili bi v zadregi za potrebno pijačo in še šestokrat ne za denar.

Poglejmo, dragi Slovenci, kakor gobe po dežju rastejo velike žganjarne po mestih, ki vničujejo naš rod; denar iz nas izerpajo, dušo in telo nam pa morijo. V njih se šopirijo bogataši, ki so privandrali iz tujih dežel; pri nesli so na hrbtu ali pod pazduho svoje premoženje, zdaj so pa milijonarji ter hočejo gospodariti na naši zemlji! Koliko denarja so že izvlekli iz ubogega ljudstva! Kaj so nam dobrega storili? — Oh, le samo škodo; denarno in duševno škodo! — Ali se še spominjate, kako so se obnašali proti vam kmetom preteklo jesen, ko ste jim prodajali slive? Kako ceno so nastavili? Ali ni to dušno in telesno suženjstvo? Prej ste jemali žganje na up, ko vam je denarja zmanjkalo, zdaj ste pa morali dati slive kakor so ti gospodje sami hoteli; s tem so si pa obenem utrdili ceno tudi za druge, neodvisne. Ah kmetje, uboge reve! In takih je bilo žalibog veliko!

Kam smo prišli? Smilimo se vendar sami sebi! — Po strastnem žganjepitju izgubimo vse: premoženje, zdravje, značaj, pamet, vero, dušo! —

„Prikaži se rešilni žar; otmi naš rod!“
— „Otmi rod slovenski ladje svoje!“ —

Kadar se ladja še začenja potapljati, je še po odločnem, vstrajnem naporu vseh mornarjev upanje rešitve; ko je pa že večina ladje v morju — prepozno je! — Dragi Slovenci, blagi rodoljubi! Oprimimo se vsi dela, vsi najresnejše, da rešimo narod potopa v žganju! Poslanci, vložite besedo pri vladi, da se narejanje žganja omeji; opozorite jo na nevarnost; duhovniki, učitelji, voditelji ljudstva, načelniki društev, predstojniki in oblastniki, opozarjajte pri vsaki priliki na nesrečo, kateri gre ljudstvo naproti! Vsakdo lahko kolikor toliko stori pri ljudeh, s katerimi pride večkrat v dotiko, da se „žganje-pitje brez vzroka in potrebe“ omeji. O popolni abstinenci tukaj ne mislimo, kajti za vsakega človeka to ni lahka reč, zlasti v današnjih razmerah; pa vsaj, da se navada žganjepitja in tako pijančevanje iztrebi.

Časniki, oglašajte se pogosto v tej zadevi! Stariši, pazite na svoje otroke, gospodarji na posle in delavce; dajajte jim zdrave domače pijače. Ako pa nimate take, pa dajajte delavcem po par novčičev pobiljska namesto pijače in vsak bo vesel.

Konec prihodnjič.

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Društveno življenje na Spodnjem Štajerskem je v veselem razvoju, odkar je začel v njih pihljati duh „naših mladih“. Našteli smo, da je v novem letu samo izobraževalnih društev zborovalo že nad 30, drugih društev, kakor denarnih, požarnih itd. ter šolskih prireditev niti ne prištevamo. Poglejte v spodnještajerske časnike nekoliko let nazaj ter poiščite društvena naznanila! Videli boste, kak razloček med nekdanj in sedaj! Mi gremo pač naprej! Prva novica med koroškimi ima danes naslov: Koroške misli. Naši mili bratje iz vzbujajočega se Gorotana hočejo imeti v vsaki številki svoje „koroške misli“. Dobro, predali našega lista so jim na razpolago. Za tokrat je napisal „koroške misli“ mlad koroški rodoljub. Kdo bo jih pa za prihodnjič? Na delo! Zdaj imate pač povsod snega in mraza dovolj, kaj ne? Na podlagi tega mraza prerokujemo, da bo letos dobra letina. Stoletna pratika namreč pravi: „Januar gorák, kmet pa siromak!“ Ker pa je januar mrzel, zelo mrzel, bo naš kmet letos bogat, zelo bogat! Da bi ne bili krivi preroki! Mraz je tudi kriv, da so „naše misli“ danes tako kratke. Doma pri peči sedimo ter se grejemo, in tako marsičesa ne znamo, kar se zunaj po svetu dogodi. Bo že zopet drugače! Zimske pozdrave!

Slovenski ženini in neveste! Nekaj vam moramo povedati, celo tiho. Če kupujete za svojo balo blaga, spomnite se, da zavedni Slovenci gredo: Svoji k svojim. Kupujte pri narodnih trgovcih in obrtnikih. Z Bogom, pa brez zamere!

Po mariborskem okraju nosi nek človek nemške in slovenske prošnje pri županih okoli, naj bi jih podpisali. V njih se prosi, da bi pravosodni minister nastavljal v Mariboru za notarja velikega slovenskega nasprotnika notarja Wiesthalerja iz Brežic. Slovenski župani naj ne gredo onemu človeku na limanice, ampak ga naj našenejo, kakor hitro se jim prikaže na pragu. V Mariboru ne potrebujemo nemškega notarja, najmanj pa brežiškega Wiesthalerja!

Ptujski Nemci so si za zadnjo nedeljo dne 22. t. m. poklicali v mesto zopet protestantskega pastora, da jim je imel lutersko

mašo. Isti Nemci, ki izdajajo „Štajerca“, isti tudi kličejo pastora. A pogledjte jih, kako se v „Štajercu“ pobožno in sveto držijo! Na drugi strani pa zametavajo katoliško vero! Kdor jim še verjame, je obžalovanja vreden!

Iz Ptujске gore. Že dolgo me mika, kaj delajo naši brati Hrvati. Ker brije navadno mrzla sapa od severa, sem mislil, mi bo to ugajalo, da si enkrat ogledam južno stran. Namenjen sem bil k svojim znancem na Hrvaškem iti z zrakoplovom novega leta voščit. Oskrbel sem se toraj z vsemi potrebščinami: Toplo obleko, raznoterna voščilna darila, tudi daljnogleda nisem pozabil. Daljnogled pa imam tak, da vidim skozi vsaki zid, bodisi kakorkoli oddaljen. Andrašev Francec mi je napravil tudi takšen stroj, da slišim iz daljave, bodisi še tako tiho govorjenje ali šepetanje. Spustil sem se toraj v zrak dne 5. prosinca iz Ptujске gore. Hajd na Hrvaško, ker je spodaj veter od severa. Pa glej ga zlomka! Ko sem se vzdignil precej visoko, je bil zgoraj jug. Urno me je nesel, sam nisem vedel kam. Moral sem vzeti daljnogled iz žepa. Pogledam doli, bil sem že nad Sv. Urbanom. Kaj se pa tu vse vidi in sliši!! Danes ne bom nič omenil! Gremo dalje. Pri Sv. Bolfanku sem slišal, kako so se vadili cerkveni pevci. Gremo dalje, sliši se nek prepir. Kaj je to in kje? Pri Sv. Trojici! Slišal sem, kako so brali „Štajerca“ stran 8, kjer je obrekovan eden izmed frančiškanov. To pa je nevhaležnost! Ko bi tam frančiškanov ne bilo, bi tudi tamošnjih trgovcev in gostiln ne bilo! Gremo dalje. Smo že pri Sv. Benediktu. V tamošnji okolici sedaj ni blata, menda ga to leto niso imeli, ker je bilo sušno. Smo že v Negovi. Slišim, kako nekdo poje. Naj bo! Smo že v Radgoni. Lutersko pokopališče je tik katoliškega, še celo novo! Čudno!! Kaj dela Bračko? Z Bogom, drugokrat bolj obširno! Zrakoplovec.

Dornova pri Ptujju. Vrli „Naš Dom!“ Z novim letom začelo se je tudi neko novo življenje pri nas; z njim pridobil si Ti, stanovitni bojevnik slovenske mladine, lepo število novih naročnikov. Iskrica rodoljubja, ki je toliko časa ležala teptana v pepelu, začela je tleti. Dal Bog, da bi jo podpihal močen veter ter tako razširil svitli žar domovinske ljubezni. Znašli so se tudi nekateri izmed „izgubljene črede“, ki se zanimajo za rešitev političnega vprašanja; ki se zanimajo za dobro berilo, pred vsem za „Naš Dom“, ki je — čeravno po obliki majhen — po vsebini svoji vedno slavnega spomina. Opominjam, da se imenovano gibanje vrši samo v posameznih krogih; o društvenem gibanju še vedno le — sanjamo. Nekomu še to naše gibanje ni po volji. Škoda se jim zdi te borne kronice, da se ne izmuzne v zameno za šnops v njih nenasičene mavhice. Kaj pa nam morejo?! Ne plašimo se, če burja hraste vije, po hudej uri lepše solnce sije! Vsej slovenski mladini ter vsem prijateljem slovenske omike — sinovom in hčeram matere Slave — pošilja pristréne pozdrave želeč vsem obilno uspehov na narodnem polju Slovenski.

Kalobje pri Celju. 21. januarja 1905 zvečer je izdihnila svojo blago dušo Frančiška Vengošt v Vodrežu župnije Kalobje. V torek prej 17. januarja so se zbrali pri njej njeni sorodniki na furežu. Tu jo nankrat v krogu veselih gostov zadene kap. Toliko je bila še pri zavesti, da je prejela sv. zakramente. Pokojnica je bila občepoštovana žena, skrbna gospodinja in dobra

mati ne samo svojcem, temveč sploh vsem siromakom v bližini. Sorodniki kakor siromaki jo bodo težko pogrešali. Sveti naj ji večna luč!

Črešnjice pri Vojniku. Mi gremo naprej! Čez 6 in pol leta smo imeli zopet kratek misijon. Bog povrni gospodu misijonarju veliko pridnost na leci in v spovednici. Gospodom pomočnikom tudi. — Decembra je g. potovalni učitelj Goričan prišel podučevat. Prvokrat je kazal prav saditi drevje, drugokrat je spominjal na gospodarske pogreške. Hvala. Prosimo še večkrat! — Šola je po mirni poti prišla do vode in zadeva zaradi zemlje pri šoli je pravično poravnana. — Občina si je s skrbnim gospodarenjem toliko opomogla, da je lanske občinske doklade znižala od 176 na 150 odstotkov. — Deželni odbor je voljen za razsušenje premokrih njiv in travnikov poslati uradnika, ki bo na deželne stroške mokre kraje pregledal in naredil načrt za delo. Zastonj da potrebne lončene cevi, in pošlje vodnika za delavce. Dati se mu mora le živež in stanovanje. Samo po 6 delavcev na dan plača vsak gospodar sam. Poskusite še drugod!

Nova Štifta pri Gornjem gradu. Z Bogom in Marijo za slovensko domovino. To je geslo, katerega bi moral imeti vsak Slovenec vedno pred očmi. Žal da se to geslo tukaj zelo zanemarja. Temu je največ vzrok narodna nebrižnost. Večini tukajšnjih prebivalcev je narodnost deveta briga. Žalostno, pa resnično! Res je, da prihaja v našo župnijo precej časopisov, ali to še ni dovolj. Imeli smo sicer pred nekaj leti bralno društvo, ki pa zdaj spi. Kdaj se bo neki vzdramilo? V noči od 7. do 8. tega meseca je divjal tukaj strašen vihar. Naredil je precej škode, posebno, ker se ni izognil nobenega poslopja. Mraza imamo dovolj, snega sedaj tudi. Nekaj je pa tukaj več kot preveč: pijančevanja in p. predolgih jezikov! Za „Štajerca“ pa tu ni prostora! Nevesezanj.

Iz Sevnice ob Savi se nam poroča, da tamošnji Nemci že zopet lovijo podpise in otroke slovenskih starišev, za svojo nemško (m)učilnico. Toda vsi boljši stariši dajo rajši svoje otroke v slovensko šolo, ki ima pet razredov, kakor pa v nemško, ki ima samo dva uboga razreda. V slovenski šoli se naučijo otroci najprej dobro slovenski in potem na podlagi slovenskega jezika se učijo tudi nemški. V nemški šoli pa ga mučijo samo z nemščino. V teh dveh razredih se ne nauči nemški, slovenski pa se niti ni učil — torej ne zna nič. Sploh pa otrok ne gre v šolo, da se nauči jezika, ampak kaj pametnega za življenje. Slovenski stariši, ostanite pri svoji šoli, kjer se otrok ne nauči samo nemški kakor v nemški šoli, ampak še tudi drugokaj koristnega!

Koroške misli. * Saj vsi Korošci poznate tisto povest o Štajercu, katerega so, ko je bil še mlad, na drog privezali, ga vzdignili v zrak in mu rekli: „Glej, tam je koroška dežela, tam si boš ti svoj kruh služil.“ Tega vam ne morem povedati, ali so z našim gospodom urednikom tudi tako storili ali ne — in mislim, da se tudi gospod urednik tega ne spominjajo. Toda eden ne more biti povsodi, če bi tudi hotel biti, saj znate tisto pesem:

Od Marperga do Traberka
Je sile draga cernga —
O jo jo jo, o jo ho ho,
Oj kak' še neki bo.*

No pa že bo, že. Olajšamo gospodu uredniku mi Korošci to delo, pa mi sami

včasih kako pametno v „koroških mislih“ zinimo! Ali velja to, kar sem zgoraj o tistem Štajercu povedal, za vsakega Štajerca, to bodo Štajerci sami vedeli, mi gotovo z odprtimi rokami sprejememo vsakega narodnega Štajerca, ki nas malo podrega iz zapanosti. Taki Štajerci so nam zmirom dobro došli. Pa „storija“ pravi dalje, da so tudi ptujskega „Štajerca“ na drog navezali, ga pomolili v zrak, da je „giftna krota“ zacapljala in so mu rekli: „Glej, tam bo za te dobra paša.“ In „kljukec“ se je zarežal, da se mu je lice od veselja raztegnilo. Ko pa pride tak „Štajerc“ na Koroško, takega pa le pošljite po Dravi nazaj v Ptuj. — Predpustni čas — čas ženitbe. Želimo vsem vrlim koroškim mladeničem, ki se mislijo ženiti, da dobijo prav pridne, verne in narodne neveste! Srečno!

Iz popotne torbe. Ko grem nekega dne po opravkih v Rožek in pridem v vas Konatiče, so se fantje pred cerkvijo k božji službi zbirali, ker je bil imendan patrona iste podružnice. Slišal sem, da so se taki majhni fantiči, ki so komaj šolo zapustili, pozdravljali z „gut morgen“ in da jim je že pipa iz mlečozobih ust molela. Žalostno! To je sad onih koroških šol, kjer jim učitelji zabičavajo, da nikdar ne smejo slovenski pozdravljati, in jim dan za dnevom trobijo v ušesa: „Deusch ist schön, deusch ist nobel, bindisch ist schih, ist bäurisch.“ Taki pa vendar niso, kakor gori v divjih Gozdanjah, kjer se s „heilom“ pozdravljajo! — Povedati moram tudi, da tisti človek, ki v Rožeku od mosta mitnino pobira, noče razumeti slovenski, ve pa vsakemu Slovencu povedati „i feršte niht bindiš“. Dobro, da zna to reči ter zahtevati: „obei kraicer mant eoln.“ Veliko več ne spregovori, ker menda ne zna. Žalostno je, da so v čisto slovenskem okraju samo nemški napisi, edino na žandarjski postaji je dvojezičen napis. Gostiln je na izbero, ali slovenska je samo ena in sicer pri „Košatu“. Slovenci, ki pridete po opravkih v Rožek, obiščite slovensko gostilno, kjer bodete najbolje postreženi. In ko grem po par dopisnic na ondotno pošto, sem se jako začudil, ko me poštni uradnik še toliko ni razumel, kaj da zahtevam. Ko mu po nemški povem, mi odgovori, da nihče ne zahteva dvojezičnih tiskovin, zato jih ni v zalogi. Slovenci, ne pišimo na nemške karte, ampak zahtevajmo povsod dvojezične, sicer nam vzamejo še te pravice! In ko grem domov skozi vas Sreje, sem se tako razveselil, da sem od veselja kvišku skočil, ko sem zagledal velik in lep slovenski napis: Hribernikova gostilna. Mahnem jo brž notri. Gostilničar je ravno bral „Slovenca“, kateri je zmiraj na razpolago v njegovi gostilni, kakor tudi drugi katol. slovenski časniki. V njegovi prodajalni so na prodaj Ciril in Metodove vžigalice, kava in tudi druge narodne reči. Slovenci, podpirajmo naše gostilničarje in prodajalce! Poprimimo ter držimo se gesla: Svoji k svojim!

Spodnji Dravograd. Kakor je že navada, da hodijo agentje kaj radi med kmete ter jih nadlegujejo s prodajo, zlasti s šivalnimi in poljedeljskimi stroji, ter nazadnje še marsikaterega kmeta nesramno ogoljufajo. Tudi v tukajšnji okolici se to kaj rado prigodi, da agentje tujih tvrdk pridejo h kakemu nepoučenemu kmetu, kateri njim vse slepo verjame, da ga potem osleparijo. Toraj kmetje, bodite bolj previdni pri tem, če se hočete obvarovati škode, ter se raje držite domačih tvrdk, ali pa se obračajte v tem oziru do ljudi, kateri so v tej zadevi iz-

vedni. Sleparskim agentom pa ne pojdite na ljanice!

Črneče pri Spod. Dravogradu. 8. prosinca je bil dan veselja za celo črneško faro in tudi za okolico. Ta dan so bili namreč po mil. g. proštu Izopu slavnostno inštalirani naš dosedanji g. provizor J. Zeichen za črneškega župnika. Sijajno je pokazalo naše blago ljudstvo, kako ljubi dobrega duhovnika. Že predvečer so grmeli topiči, in rakete so razsvetljevale nočno temo. Godci so zagodli g. župniku lepo podoknico. Drugi dan je solnce sijalo kakor v ljubi vigredi. Godci so spremili našega gospoda iz župnišča v cerkev. Domačini so napravili lep slavolok z napisi: „Na mnoga leta! Farmani svojemu ljubljencu“, in „Bog blagoslovi Njih apostolsko delo.“ Slavnostno pridigo, v kateri so nam lepo razložili pomen ceremonij pri inštalaciji, so govorili mil. g. proš Cvetko Izop. Lepo so pele domače cerkvene pevke pri slavnostni sv. maši. Črnečani smo lahko ponosni na lepo cerkveno petje v Črnečah in pri Sv. Križu. Hvaležni moramo pa tudi biti domačemu organistu, ki skrbi za lepo petje. Ljudstvo je prišlo iz daljnih krajev, da je bilo v cerkvi precej tesno. — Tako se je Črnečanom izpolnila srčna želja, da so dobili stalnega župnika, katerega so pogrešali že 15 let. Bog daj, da bi ostali prav dolgo v naši sredi!

„Po obrežju kalne Meže,
Po obalah Drave sveže
Vsaka tica govori,
Da zdaj naš, Ti, Jože si.“

Iz Guštanja se je preselil g. zdravnik dr. Höhn v Radence na Štajersko. Bil je tudi Slovencem pravičen. Na njegovo mesto je prišel dr. Skaza iz Velenjega.

Iz Rebree. Gospod urednik! Nič dobrega! Zopet nesreča v tovarni pod Rebree. Minolega meseca v soboto, ravno pred svetim dnevom popoldne ob pol štirih se je ponesrečil Pavel Pirovč pri cepljenju lesa. Izpod cepilnice mu je zdrknilo bruno in ga zadelo v trebuh s tako silo, da je moral takoj delo zapustiti. S težavo je prišel še na Rebree 10 minut daleč, odkoder bi imel še četrte ure do doma. Pa revež ni mogel naprej, morali so ga peljati na dom. Na sveti večer po polnočnici so mu g. komendant podelili zadnjo popotnico. V ponedeljek zjutraj ob pol petih pa je v groznih mukah izdihnil svojo dušo. Veličasten pogreb je pričal, da je bil rajni vsem priljubljen. Star je bil okrog 40 let. Rajni je ljubil svojo bolno mater, katera je bila že delj časa v postelji. Zdaj jo je pa Bog tudi poklical iz te solzne doline. Ni še minulo 14 dni, ko je bil drugi pogreb. Položili so mater poleg sina. Tudi tukaj se je pripetilo nekaj nenavadnega, na ravno zasuti grob je priletel bel golobček in se ni dal odgnati, tudi ko so ljudje zasajali sveče na grob, se ni ganil od groba. Č. g. komendant so imeli pri obeh pogrebih ganljivi govor, posebno pri zadnjem, ko je bil na grobu bel golobček, priča čiste duše. Naj skupaj v miru počivata!

Žabnica. Stanje naše župnije ob koncu leta 1904. Cela župnija šteje 879 duš. Rojenih je bilo 28 otrok, izmed teh je bilo 24 zakonskih in 4 nezakonskih. Umrlo je vseh vkup 24, ravno toliko kot rojenih zakonskih otrok. Poročenih je bilo 7 parov. Tudi na Sv. Višarjah je bila 1 poroka iz Rajblna. — Na god sv. Sebastjana in Boštjana gremo navadno vsako leto v Ukve. Vsako leto je bila naša procesija izmed vseh procesij največja, ki pridejo na ta dan v Ukve, le letos nas je bilo jako malo število.

Kaj je temu vzrok? Prvič res slabo vreme, ker so se nekateri zbalii novo zapadlega snega, drugič pa sploh bolj pešamo v verskih rečeh. Recimo, da bi od vsake hiše le ena oseba šla k procesiji, bi nas bilo okrog 100, kajti od nekaterih hiš je bilo videti po 2 do 3 osebe. Kljub temu nas ni bilo čez 40. Kaj ne, veliko število proti 879 dušam! Ako se pa priredi kak ples v kaki gostilni, tam jih je petkrat več videti, kakor pri procesijah. Upamo, da nas bo drugokrat veliko število. Menda vendar ne bodemo pozabili na stare dolžnosti, katere so že naši stari ljudje zaobljubili vsled hude bolezni „kuge“, ki je hudo razsajala po Kanalski dolini, da hočejo vsako leto na dan sv. Sebastjana in Boštjana romati v Ukve. — Pretekli teden smo imeli hud mrz, toplomer je večkrat kazal 20—23 stopinj mraza pod ničlo. Snežilo je tudi mekoliko, da je pokrilo led na potih in cestah, saj skoraj ni bilo mogoče okrog hoditi. Drugače imamo jako ugodno vreme, proti drugim letom. Letos pri nas nimamo na metre snega, zato ga pa imajo drugod več, kakor naprimer na Tirolskem in po laških deželah. Saj jim ga privoščimo!

Ukve. Na praznik sv. Sebastjana in Boštjana pridejo vsako leto procesije iz far Zabnica, Trbiž, Naborjat in če imajo duhovnika tudi iz Ovcje vasi. Trbiška procesija je letos doma ostala, gotovo ni bilo nobenega, da bi s procesijo šel. Tudi procesija iz Žabnice je bila proti drugim letom bolj slabo obiskana, ravno tako tudi Naborješka. Kaj je uzrok bil, gotovo slabo vreme, ker je ravno en dan prej snežilo. Tudi domačinov je bilo jako malo videti, bilo bi jih lahko gotovo več. Menda vendar ne bodemo pozabili na stare krščanske obljube, na katere so naši stari ljudje veliko držali.

Iz dobrolske občine. Volilci! Bliža se že vendar enkrat toliko zaželjena občinska volitev; kmetje sotrpini, koga bomo li volili? Gotovo može, o katerih značajnosti, veri in narodnosti smo se že prepričali. Take može pa voli le naša katoliško-narodna stranka, katera je gotovo najboljša za sedanjega kmeta. Za tretji razred smo brez skrbi, ta je naš, več skrbi pa nam dela drugi. Ah, ko bi le vsi volilci volili po svojem prepričanju! Vem, da je dobra večina volilcev drugega razreda krščanskega prepričanja, pa iz strahu ne volijo z nami. Kmetje, vrzite proč od sebe ta prokleti naroden strah, ki vam je že toliko bil v vašo škodo! Ne vrjemite tudi modrosti nekaterih nemčurških kalinov, ki vam govorijo in vas učijo o pomenu volitve; pri volitvi se namreč ne gre za „špraho“, kakor oni učijo, ampak za blagostanje občine, ter za čast vere in narodnosti. Pričakujemo, da bo vsak kmet storil svojo dolžnost! Toraj!!!

Kokijski.

Duhovske vesti. Nastavljen je za provizorja na Trbižu č. g. Peter Serajnik, kapelan ravnotam. — Razpisana je trbiška župnija do 20. ferbruarja. Patron koroški verski sklad. — Oskrbništvo trbiške dekanije se je poverilo začasno župniku in kn.-šk. duh. svetniku čast. gosp. Val. Kraut-u na Brnci. Umeščenje č. g. Cvetkota Kramarja na župnijo Grebinj se vrši 29. t. mes. Za dekana kapitlja v Gospi sveti je imenovan grabstanjski dekan čast. gosp. Andrej Wieser. Kanonikat v Velikovcu je dobil čast. gosp. Jos. Dobrovc, kapelan v Celovcu.

Prizor med srbskim prestolonaslednikom in njegovim adjutantom. Pred nekaj dnevi peljal se je mladi srbski prestolonaslednik Jurij s svojim adjutantom v okolično mesto Beograda. Na nekem mestu bilo je več kmetov na cesti, ki so prestolonaslednika spoštljivo pozdravili. Prestolonaslednik stopil je iz kočije, se približal kmetom ter segel vsakemu v roko. Ko je stopil zopet na voz, začel je stoječ govoriti. Adjutant, ki je stal pri kočiji, opozoril je mladega prestolonaslednika, da to ne gre. Prestolonaslednik pa je bil vsled tega tako nejevoljen, da je zankazal kočijažu, naj požene konje. Kočijaž storil je res tako, kakor mu je prestolonaslednik zankazal in voz zdrčal je naprej, pustivši na tleh adjutanta. Ves razburjen steče adjutant za vozom ter proti kočijažu z revolverjem, ako koj ne ustavi konje. Kočijaž, ves preplašen, ustavil je konje in ko je adjutant vstopil v voz, rekel je prestolonasledniku, da se mora tako ravnati, kakor mu on veleva. Ko sta se pripeljala v dvorec, je adjutant povedal kralju vse, kar se je zgodilo. Kralj je prestolonaslednika pokaral ter ga s tem kaznoval, da je moral 8 dni ostati v svoji sobi. Kralj je dal sicer adjutantu prav, a čez nekaj dni dobil je prestolonaslednik vendarle drugega adjutanta.

Izredno čudna bolezen. 8-letni Pavel Taylor v Sioux City v Ameriki ima izredno čudno bolezen. Zdi se mu namreč vse narobe, kar je zgoraj, vidi dol, kar je dol, vidi zgoraj. Piše od desne na levo, od zdolaj navzgor, če pograbi za kako reč, pograbi na napačno stran. Deček se je tam poleti igral z drugimi tako dolgo, da je bil popolnoma utrujen ter je v travi zaspal. Ko se je zbudil na večer, je začel kričati na vse grlo ter se oprijemati za travo, kajti videl je pred sabo nebo, na katero mora sedaj pa sedaj pasti. Le s težavo so ga spravili domov. Mislilo se je, da bo trajala bolezen le nekaj časa, toda traja naprej. Le kadar mu zavežejo oči, takrat zopet redno hodi ter se nič ne boji, da pade z zemlje v širono prostranstvo.

Umor radi ponarejenega tisočaka. V Kapfenbergu na nemškem Štajerskem je kovač Ziegler kazal v gostilni dvema hlapcema bankovec za 1000 kron, ki pa je imel le na eni strani podobo bankovca, na drugi strani je pa bila srečka. Hlapca sta šla za njim ter ga radi ničvrednega papirja ubila.

Spomenik krompirju. Malo ljudi je, ki ne vedo, da je bil krompir pred kakimi 300 leti prinesen v Evropo iz Amerike ter je postal poglavitna hrana delavskim slojem. Na Nemškem so postavili nedavno na neki njivi spomenik iz granita v slavo krompirja s sledečim napisom: „Na tem mestu je bil leta 1748 za poskušnjo prvič posajen krompir.“ V severnih nemških krajih posebej cenijo krompir, ker tam ne more uspevati žito.

Deklica brez ušes. V otroško bolnišnico sv. Ane na Dunaju je pripeljala te dni neka mati svojo 9 let staro hčerko, katera nima ušes, pa tudi nič znamenja, kjer bi morala biti ušesa, ali sliši pa vendarle. Posluš sicer ni popoln, ali sliši le dobro. Ker ni ušes, sliši skozi usta. Profesor Escherich je predstavil deklico svojim slušateljem.

Pijanstvo pri živalih. Mnogo večih živali, kakor opice, sloni, medvedi, konji in psi zelo rade pijejo opojne pijače. Že v knjigi Makabejcev čitamo, da so opijanili slone z novim vinom; a ta običaj se je ob-

držal še do danes, z edino razliko, da se jim daje danes ruma, namesto vina. V obče znajo vsi gospodarji menažerij, kakor tudi uslužbenci zverinjakov, da porablajo sloni vsako priliko, da se opijejo; je tudi takih, ki se delajo bolne, samo da dobijo porcijo žganja. — Medvedje in opice pijejo radi pivo. Črnci v Afriki znajo to, ter se poslužujejo teh pijač, da jih love. Tako n. pr. polagajo ob vhodu v kak gozd odprto posodo s pivom. Takoj prihajajo opice, pijejo ter se tako opijejo, da ne razločijo več Črnca od opice. Ko prihaja Črnc, vzame roko edni opici, da jo odvaja seboj v vas, a druga se prijemlje za drugo njegovo roko, tretja zagrablja roko druge, četrta tretje in tako dalje. Na ta način se dogaja večkrat, da en sam Črnc vlovi po celo tropo opic.

Na kraljev dovtip. Kralj Ludvik I. se je rad kratkočasil z robotim a dovtipnim konjskim prekupcem Fränklom v Monakovem. Večkrat ga je kralj dražil, ter se potem smejal kosmatim odgovorom. Nekega dne mu je rekel kralj: „Fränkel, tako lepo rdeč nos imate, gotovo je iz pristinega bakra. Idite ga ponuditi kotlarju, gotovo dobite lepo svotico denarja zanj!“ — Fränkel pa je brezbrizno odgovoril: „Pri kotlarju sem že bil, ki pa mi je rekel, da je bil tisti, ki mi je dal tak svet, pravi osel!“

Čarodejna čepica. Neki nemški list priobčuje sledečo dogodbico: Bilo je na železnici. Sprevodnik vstopi v voz in zahteva vozne listke. Popotniki mu jih dajo. „No, mamka, dajte mi vozni listek“, nagovori sprevodnik staro ženico, ki je čepela v kotu in imela glavo pokrito z masnim robcem. Ženica ga začudeno pogleda in se potem obrne k oknu. „Mamka, kaj ne slišite? Vozni listek mi dajte!“ Ženica sedi nepremično in molči, kakor bi jo cela stvar nič ne brigala. Sprevodnik postane nevoljen. „Ali ste gluhi?“ zakriči in pocuka ženico za rokav. Pozna se ji, da se je prestrašila in začudila. „Ali me vidite?“ vpraša boječe. — „No, taka gos“, odvrne sprevodnik, „saj vendar nisem slep.“ Potniki se smejejo. Nato začne ženica jokati in pravi: „Potemtakem me je goljufal, ta lopov!“ In pripovedovala je: „Na postaji v Heilsdorfu sem se sešla z nekim „gospodom“. Ko mu povem, da se peljem domov v Kalbsdorf, mi pravi, da nabira darove za protestantske misijone v Afriki in da mi da čarodejno čepico iz svete dežele, ako mu dam vsaj pet mark v omenjeni namen. Čepica ima to lastnost, da naredi človeka nevidnega sprevodniku na železnici. Dala sem mu zadnjih pet mark, a on mi je dal to čepico ter me je ogoljufal.“ Popotnikom se je smilila revica in plačali so za njo voznjo.

Kuhar angleškega kralja je znamenita osebnost, ki ima 40.000 K na leto, torej toliko ko admiral angleške mornarice. Ta knez med kuharji je star 40 let ter doma iz južne Francije. On ne stanuje v kraljevem gradu, ampak ima v bližini zasebno stanovanje. Prvega zajtrka kraljevega ne skuha on. Pripelje se s kočijo pred kraljevo palačo še-le ob 11. uri. Tu dobi v prostorni kuhinji jedilni listek in potem pripravi vse potrebno. Ko je zajtrk gotov, se zopet odpelje ter pride v palačo ob šestih zvečer, da pripravi obed. Drugi del dneva mu je prost.

Zgodovina kave. Kedaj so pričeli pri nas piti kavo, se ne ve natančno. Nekateri trdijo, da se je prva čaša popila v Rimu leta 1626. ter da so Benečani bili prvi, ki so večje množine kave pripeljali v Evropo.

L. 1645. so kavo v južni Italiji že splošno pili. L. 1650. je prišla kava v Marziljo in že l. 1671. so na ondodni borzi ustanovili prvo kavarno, ki je izborno uspevala. To mesto se je tudi kmalo pričelo pečati z obširno kavino trgovino. — V Parizu je prišla kava v navado še-le l. 1669., leta 1672. se je ondi ustanovila prva kavarna. V Amsterdamu je obstojala kavarna že leta 1666., v Londonu l. 1652. Kralj Karol II. je prepovedal l. 1675. vse kavarne iz političnih ozirov; a je moral to prepoved že čez nekaj dni umakniti, ker so „kavopivci“, ki jih je takrat bilo že precejšnje število, grozili z uporom. Znamenite dunajske kavarne obstojijo še-le od l. 1683. Takrat je bila namreč ustanovljena na Dunaju prva kavarna. Seweda je imela kava tudi mnogo nasprotnikov med zdravniki, lajiki in tudi vlada jo je hotela zatreti z visokim obdajanjem.

Nikoli še ni bolje dokazal. Pred kratkim je imel v cerkvi sv. Barbare v mestu Krakovo o. Peter Moriz pridigo. Govoril je o smrti. Kako neizogibna je in kako nenadoma pride. Ko je z vso navdušenostjo izgovoril besede: Bodite pripravljene, ker ne veste ne ure ne dneva, je omahnil in umrl.

Dve slabi vinski lastnosti. Dva pijančka sedita v krčmi za mizo ter se razgovarjata o različnih stvareh. Slednjič pa pride govor tudi na vinsko kapljico. Drug drugemu jo hvalita ter razkladata njene dobre lastnosti; kako vendar vsakemu dobro stori, kadar ga vlija v razsušeno grlo, da se mu malo odmoči. Slednjič pa enemu vendar prideta na misel še dve slabi vinski lastnosti. Reče torej svojemu tovarišu: „Veš, dragi vinski bratec! Tudi dve slabosti ima vino; če vode vanj vliješ, ga zmešaš in pokvariš; če je pa ne, ono tebe zmeša in pokvari.“

V šeli. Katehet razlaga učencem, kako je Jezus vodo v vino spremenil v Kanigalileji. Nato vpraša: „Ali zamore tudi vsak človek kaj takega storiti?“ „O, da! moj oče zna“, odgovori krčmarjev sin. „V sod vodo vlijava, iz njega pa vino točijo.“

Muha v jedi. Gost: „Natakar, v tej jedi je ena muha!“ — Natakar: „Ni mogoče gospod.“ — Gost: „Kako to?“ — Natakar: „Saj sem jih vzel ven vse, predno sem vam prinesel jed.“

Modra ženska.

M. K.

Živel je nekdanj kralj, ki je imel navado, svoje podložnike nadlegovati s vsakojakimi in zvitimi vprašanji. Enkrat je rekel nekemu starecu: „Poslušaj me, starček! Ako mi do jutri ne poveš, koliko velja moja brada, ne boš dolgo svoje gladil!“

Sivobradi stavec pride domov ves pobit in žalosten. To opazi njegova šestmajsletna hčerka ter ga vpraša, zakaj da je tako otožen. Nato ji oče pove vse.

„To vam naj ne dela skrbi, oče“, reče mladenka; „lezite in spavajte mirno, jutri vam bom naznanila, kaj bode kralju odgovorili.“

Tako se je zgodilo. Sledeči dan, ko se je stavec pripravljal na odgovor pred kraljem, mu njegova hči reče: „Na kraljevo vprašanje odgovorite, da njegova brada velja toliko kakor samo trikratni dež skozi celo leto in vse bo dobro.“

Stari odrine, a ko pride do kralja, ga ta vpraša: „No stari, kolike je vredna

moja brada? Toda dobro prevdari, kaj boš rekel, ako ti je tvoja mila!"

"Svetli cesar! Tuhtal sem in tuhtal, ali ničesar drugega nisem iztuhtal, kakor le to, da je tvoja brada vredna toliko, kakor samo trikratni dež skozi celo leto."

"Dobro stari! Odgovoril si, kakor sem tudi sam mislil. Vendar povej mi po pravici, kdo ti je tukaj pomagal, ker po lastnih možganih bi ne prišel na to."

Stari odvrne: "Po pravici hočem povedati, ker ljubim resnico. Do tega odgovora mi je pripomogla moja edina hčerka."

"Ej, to mora biti prebrisan dekle", reče kralj. "No, ker je tako modra, glej, pošljem ji eno povese prediva, pa ji reči, da sem zapovedal, naj to sprede ter stke srajce za vse moje vojake, to pa samo iz tega povese. Če tega ne stori, ne bo dolgo modrovala." Nato kralj odpusti starega.

Sivobradec se vrne domu zelo otožen.

"Kaj je oče? vpraša hči, stopivši pred njega. "Mar kralju odgovor ni bil po volji, ker ste tako čemerni?"

"Odgovor je bil, moja draga, dober, ali glej, ko sem kralju povedal, da si mi ti pomagala rešiti ugaško, pošilja ti tukaj jedno povese ter zapove, da to spredeš in stkeš srajce za vso njegovo vojsko, pa samo iz tega povese."

"Prav lahko bo to", odgovori hči. "Jutri bom že povedala, kaj naj kralju rečete."

Sledeče jutro pristopila je hči k očetu z besedami: "Glejte oče, to je igla. Odnesite jo kralju, pa mu rečite, da bom jaz od njegovega povese spredla in stkala srajce za vse njegove vojake, samo naj om poprej z železa od te igle podkuje vse konje svojih konjenikov in naj da napraviti žreblje za škornje in za vse ostroge. Če kralj to stori, kmalo bom tudi jaz po njegovi volji vse opravila."

Stari odide ter kralju pove od besede do besede vse, kar mu je hči naročila. Kralj poslušal in se čudi modrosti ženske glave, potem pa spregovori:

"Cuj me, starček! Takšne modrosti v ženski glavi še nisem našel v celi moji državi. To bi bila zame žena, kakoršne si že zdavnaj želim. Reci torej svoji hčeri, da bi jo jaz rad v zakon vzel, samo to mi mora prej obljubiti, da mi s svojo modrostjo nikdar ne bo delala ovire pri mojem mišljenju in ravnanju. Ako mi to obljubi, bode kraljica! Če bi pa svoje besede ne držala, na mestu jo odpodim."

Veselo prikoraka stari do svoje hišice in sporoči hčeri kaj je kralj rekel. Mlado dekle dolgo ne pomišlja, voljna je vzeti kralja, vendar le pod pogojem, da ji kralj takrat, če bi morala zapustiti palačo kraljevo, dovoli s seboj odnesti jeden predmet, ki ji je najljubši. Kralj je bil s to pogodbo zadovoljen. Kmalo na to je bila vesela poroka.

Nekoč se kralj poda na lov. Primeri se, da pride do grmovja. Med gostim šibovjem nekaj zašumi. Kralj opazi neko stvar, zdi se mu da je srna, zatoraj puško sproži in ustrelil. Ustrelil pa je edino tele uboge žene.

"Mojo tele! moja lepo tele! kriči žena, ko vidi nesrečo. Ko pa spozna kralja, vtihne in zbeži.

Ko je kralj odšel, začne žena premišljevat, kaj naj stori. Naposled ji prigovarjajo druge žene, naj gre h kraljici, češ, ona je zelo dobra in naj ji potoži.

Nesrečna ženica se poda naravnost h kraljici. Začne ji tožiti o nesreči, ki jo je

zadela. Kraljica potolaži starko rekoč: "Moja draga! Kralj se bo vrnil po istem potu, torej bo zopet šel mimo tistega grmovja. Idi hitro ter naberi veliko kopriv, pa jih razgrni zraven pota. Ko boš videla kralja, začni mlatiti koprive. Kralj bo te gotovo vprašal, kaj neki delaš. Ti mu pa odgovori: Mlatim žito! On bo ti dejal: Pojdi ne bodi nora! Kako bi kopriva bila žito? A ti ga zavrne z besedami: Svetli kralj, ravno tako kakor tudi tele ni bilo srna!"

Kakor je kraljica svetovala, tako je žena opravila. Vrnivši se domu, nabrala je celo breme kopriv ter jih razložila poleg pota, po katerem bo moral kralj priti. Kakor hitro je zagledala kralja, začela je po koprivah skakati in mlatiti, kakor da je znorela.

"He, žena, da bi te srečala pamet! Kaj delaš?" začuden povpraša kralj.

"Svetli vladar", odgovori uboga ženica, "mlatim žito, morda še dobim katero zrnice, ki je še ostalo po toči."

"Pojdi, pojdi! Ne kregaj se s pametjo, kako bi kopriva bila žito?" pravi kralj.

"Pač tako, kakor je moje tele bilo srna", odgovori ženica.

Kralj si mahoma domisli, kam ženica meri, a da se dalje ž njo ne prepira, seže v žep in vrže ženi nekoliko zlatov. Obenem mu pa pride na misel, li ni morebiti pri tem kaj kraljičinega masla.

"Si li ti neki ženi kaj svetovala?" vpraša kralj doma svojo soprogo.

Kraljica, dobra in odkritosrčna duša, obstoji vse. To je bil ogenj v strehi. Kralj ji očita, da je prelomila svojo obljubo, zatoraj naj pobere svoja šila in kopita pa naj gre z kraljevega dvora.

Mirno mu odgovori kraljica: "Hočem storiti po tvoji volji! Vendar tudi ti mi

moraš dovoliti, kar si mi obljubil za ta slučaj, namreč, da, kadar odhajam, smem odnesti seboj to, kar mi je najljubše."

"Odnesi, če hočeš, polovico mojega premoženja, samo da mi odideš!" odreže se kralj.

Med tem pa pograbi kraljica z obema rokama kralja, da bi ga odnesla.

"Ti si mi najljubši, zato bom tebe seboj vzela", reče mu kraljica.

Kralj se začudi modrosti svoje žene, jeza mu mine, objame svojo soprogo in od tega časa ni bilo več nesloge in prepira med njima.

Listnica uredništva.

Dornova pri Ptuju. Eua pri nas, ena pri "Gospodarju", ena pa prihodnjič. Pozdravljeni! — Sv. Jernej pri Konjicah. To lahko dotičnim osebam osebno poveste, če se vam adt. potrebno. Ne vemo, zakaj bi jih naš list moral smešiti, ko niso storile nič žalega. — Sv. Lenart p. Selce. Hvala, dobili. A sedaj preobloženi, pride drugokrat! Pozdrav! — Gozdjanje. Katera pošta je to storila? Zapisali ste ime vrbske pošte, nad njo pa še s svinčnikom dve drugi nečitljivi imeni. Če mislite, da ni zastarelo, pojasnite nam stvar za prihodnjič. Tudi dopis o bralnem društvu nam razjasnite! Vaše društvo je vendar delavno! Ali ne? Pozdrav!

Usnjarna in prodaja usnja Nik. Györeka nasled.

== v Mariboru ==
Grajaki trg št. 5 (nasproti gradu)

28 priporoča 9—13
priznana najboljša podplate po starem dobrem udelovanju, vsakovrstno usnje, kakor tudi usnje za sedla. Kože se po cenah in najboljše udeležijo.

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka

Te glasovite in nenadkriljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni.

Osobito odstranjujejo trganje in otekanje po kosteh v nogi ter ozdravijo vsak glavobol. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri žledodnih boleznih, ublažujejo katar, ureinjejo izmeček, od-

pravijo nadihu, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Prežene velike in male gliste ter vse od glist izhajajoče bolezni. Dejavijo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezoh ter kóliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrčalo in vse iz nje izhajajoče bolezni. Te kapljice so najboljše sredstvo proti boleznim na maternici in madronu ter bi ne smele radi tega manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Dobivajo se samo: Mestna lekarna, Zagreb, zato naj se naročujejo točno pod naslovom:

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg 68, poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotica se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer franko dostavljena na vsako pošto:

1 ducat (12 steklenic) 4 K., 2 ducata (24 steklenic) 8 K., 3 ducate (36 steklenic) 11 K., 4 ducate (48 steklenic) 14.60 K., 5 ducate 17 K.

Imam na tisoče priznalnih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki so s posebnim vpehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baratinčič učitelj; Janko Kisur, kr. nadlogar; Stepan Borčič, župnik; Ilija Mamić, opankar; Zofija Vukelić, šivilja; Josip Seljanić, seljak itd.

Ustanovljena l. 1360.

21.5—6

Mestna lekarna, Zagreb,
Markov trg št. 68, poleg cerkve sv. Marka.

== Zdravje je največje bogastvo! ==

Delavnica za vsa cerkvena dela

se priporoča v izdelovanje
vsakovrstnih kipov, altarjev, križevih potov, božjih grobov, božičnih jaslic, posrebrjenih svečnikov itd.

Velika zaloga * Zahtevane fotografije ter načrti
dovršenih kipov, križev in slik. * s povratne pošto.

Stotine spričeval in pohvalnih pisem na razpolago!

Delavnico z cenjenimi naročili podpirati prosí vdani

Konrad Skaza

St. Ulrich-Gröden, Tirolsko.

[4 1-12

Java Kava

direktno od pridelovalca.

Pošilja se vrečica s 5 kg colnine prosta brez vseh stroškov na vsako poštno postajo

— surova: — — surova: —
Marka Javoflor najfinejša . . . fl. 6 65 * Javabrazil mešanica fl. 5 75
Marka Javoflor fina zelena . fl. 6 20 * Kapucinska mešanica, žgana fl. 7 —

Čaj 1 kg gld. 2 80, gld. 4 —, gld. 5 50.

TURK & DR.

posestnik plantaž na otoku Java. Pešiljatve iz skladišča v laki.

Trst, Acquadotto 62.

31 3-12

Najcenejša prodajalnica

ur, zlatnine, srebrnine, optičnih predmetov,
godbenih avtomatov, gramofonov

Dietingerja naslednik

T. FEHRENBACH

MARIBOR,

filijalka:

Gosposka ulica 25,

Dravska ulica 2.

Remonter ura iz nikla	gld. 1 80	14 karat. zlati prstan	gld. 2 90
črna jeklena remonter ura	" 2 60	14 karat. zlati uhani	" 1 50
srebrna remonter ura	" 3 40	ura na nihalo	" 4 20
srebrna verižica	" — 95	ura z godbo	" 6 40
srebrna vrtna verižica	" — 65	okrogle kuhinjske ure	" 1 65
14 karat. zlata ženska remont. ura	" 8 90	ure budilnice	" 1 50
14 karat. zlata moška remont. ura	" 16 80	očala	" — 30
14 karat. zlata verižica	" 5 50		

Vsaka ura je izkušna in natančno urejena. — Popravljanje ur, zlatnine in srebrnine 6 50 kr. — Zamenja se stara zlatnina in druge starinske vrednosti. 15

Novi, veliki ilustrovani cenik na zahtevo brezplačno in franko.

Ponos vsake gospodinjice je dobra kava.

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

se ne bi smela pogrešati več v nobenem gospodinjstvu, kadar se napravlja kavina pijača.

Zahtevajte le izvirne zavojke z imenom »KATHREINER«.

Malo posestvo

obstoječe iz hiše s tremi sobami, kleti, obokanega hleva, skednja, njive, gozda in dveh vrtov je na prodaj. Vse poslopje je zidano in z opeko krito, vse v dobrem stanu ter je pripravno za kakega rokodelca. Dvor h.št. 21, 15 minut od železniške postaje **Pliberk**, Koroško. [3 2-2

Jozefa Košar

ovetličarica v Drakovih p. Mala Nedelja

priporoča ovetlice za cerkve, gostije in druge svečanosti.

2 2-3

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Razne

uradne pečate

KUVERTE

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru